

[Indenrigsministeren]

det er faktisk det, der er tilfældet i dag, når vi taler om Falck. Et rundspørge til amtsrådene viser dette, og forleden dag har vi set i en AIM-undersøgelse af befolkningens opfattelse af 100 virksomheder, at folk mener, at Falck ligger i toppen blandt disse 100 private virksomheder. Det kan vi da glæde os over, og vi kan sige, at det i virkeligheden er utroligt, at et privat foretagende med næsten et monopol kan opnå en sådan status i befolkningens øjne, men sådan er det altså.

At netop denne katastrofetjeneste skal fungere optimalt, er helt klart, det er ofte mennesker i alvorlig nød, den skal betjene. Men det betyder også, at der altid vil være et meget vågent øje med netop denne tjeneste, og at kunderne nok skulle udtrykke deres utilfredshed, lige så snart der var tale herom.

I praksis udfører Falcks Redningskorps langt den overvejende del af ambulancekørslen i amtskommunerne. Ordningen går ud på, at Amtsrådsforeningen og Falck indgår en såkaldt standardoverenskomst om patientbefordring. De enkelte amtsråd tiltræder så denne overenskomst, sådan at der indgås en egentlig aftale mellem de enkelte amtsråd og Falck. Ønsker et amtsråd en særlig eller en udvidet ambulancebetjening, så kan dette ske ved et tillæg til standardoverenskomsten og mod særskilt betaling. Dette er altså en sag mellem Falck og det enkelte amtsråd, som bestemmer det serviceniveau, amtsrådet finder rigtigt og rimeligt. Herefter udfører Falck amtskommunens opgaver med hensyn til ambulancebetjeningen og tilrettelægger den nærmere udformning af ambulancebetjeningen inden for de rammer, som overenskomsten udstikker.

Med dette forslag foreslås vedtaget en lov, som i lighed med, hvad der gælder for brandvæsenet, fastsætter nogle minimumskrav for udrykningstid, ambulanceudstyr og personaleuddannelse, og hertil kommer et kontrolorgan, som skal påse lovens overholdelse. Jeg har tidligere i en skriftlig redegørelse til folketingets kommunaludvalg sagt, at det var min opfattelse, at den nuværende ordning fungerede hensigtsmæssigt, og at ændrede eller yderligere krav til materiel, til udstyr, til kapacitet og uddannelse osv. løbende kunne medtages i forhandlingerne om standardoverenskomst og de enkelte amtsråds tilslutning til en sådan overenskomst, hvis amtskommunerne skønnede, at der var

behov for det, og som sagt skal kunderne nok gøre opmærksom på det, hvis der er et sådant behov.

Jeg mener stadig, at det generelt er en hensigtsmæssig ordning, vi har. Om der eventuelt skulle være behov for at justere ambulancetjenesten enkelte steder i landet, kan jeg ikke udtale mig om, det kan de enkelte amtsråd meget bedre gøre.

Spidsbelastningssituationer vil altid kunne opstå, også selv om man vedtager en lov i folketinget, og også selv om der fastsættes nogle minimumskrav i en lov, da ulykker og sygdom selvsagt ikke kan planlægges og maksimeres på forhånd.

Jeg synes, det er vigtigt, at det fortsat er amtsrådene, der har ansvaret for, at ambulancebetjeningen som det øvrige sygehusvæsen, det skal man lægge mærke til, fungerer forsvarligt og dygtigt, og at arbejdet tilrettelægges under hensyn til lokale forhold som befolkningstæthed, erhvervsstruktur, sygehusindretning osv., osv. Det er noget af det, der indgår i vurderingen af, hvilken ambulancebetjening man vil have.

Jeg synes slet ikke, det er dokumenteret, som det siges i bemærkningerne, at Falck og hermed ambulancetjenesten fungerer dårligt eller for langsomt. Der kan altid være nogle situationer – det ville der også være, hvis væsenet var offentligt eller vi havde lovgivet for det – hvor tingene ikke foregår til ug, men jeg synes, det er så overordentlig få klager, vi ser, at det ikke berettiger til at slå så meget dej op, som det sker med dette forslag.

Det er altså ikke amtsrådenes, og det er altså heller ikke borgernes opfattelse, at det går dårligt. Det gennemgående træk i besvarelsenerne i det rundspørge, der har været lavet for amtsrådene, er, at man lokalt vurderer ambulancetjenesten som tilfredsstillende og betryggende.

At amtskommunene, som det også er sagt i bemærkningerne, ikke skulle kunne føre kontrol med ambulancetjenesten eller ikke skulle kunne vurdere denne, fordi der ikke er specifikke kriterier at gå efter, mener jeg ikke er rigtigt. Jeg mener endda, at det er en urimelig beskyldning, også af den grund, at amtskommunerne har ansvaret for det andet store væsen, nemlig sygehusvæsenet. Jeg mener faktisk, at bemærkningerne er udtryk for en uacceptabel mistillid til amtsrådene, og det er en mistillid, som jeg ikke kan accepte-